

לשמור על ההנחיות – רואי נידרלנד

תקופת הקרונה זימנה לנו כללים וחוקים חדשים שלא חשבנו בחיים שניאלץ להתמודד איתם. מי דמיון אי פעם שנאלץ להתמודד עם תקנות וגזרות כמו: לא לחבק, לעטות מסכה באופ קבוע על הפה ועל האף, דאגה באופן קבועה על הגיינה של הידיים. שאמנם דבר זה הוא דבר שאנשים מקפידים גם באופן שותף, אבל לא כמו בדרך ובאופן שהיום אנשים מקפידים עם עניינים כמו אלקו ג'ל וכו'..

התמודדות עם גזרות אלו מזמינה אותנו, לעצור רגע, לפתוח את העיניים ולהלב ולשאול את עצמנו בשלמי רעה הזאת? או אולי יותר נכון ומדוייק לאול מה הקדוש ברוך הוא, מוחח ומדבר איתנו דרך האירועים הללו, הרי כפי מה שלימד אותנו רבינו ישראל בעל שם טוב, שבכל אירוע שקרוה לאדם יש בו פנייה ודיבור אי של הקב"ה אליו, ואם כך אל אחת כמה וכמה כאשר אנחנו נפגשים עם אירוע משמעותי כזה בקנה מידה עולמי, הקריאה האלוקית זועקת אלינו מכל קירות הלב המציאות.

ובכלל זאת, ננסה בשורות הבאות מעט להתעכב על חלק מהתקנות והגזרות שנכפו עלינו בתקופה זו, וננסה לקחת לקח לעצמנו וללמוד מוסר, מה לא רק ברמה בטכנית פקטיבית, אלא גם מה תקנות אלינו מחדשות לנו ברמה הרעיונית, מחשבתית.

מתוך מכלול התקנות והגזרות, בחרתי להתמקד בצורה תמציתית בשתי תקנות שאל פניו מאוד ברורות ומבונות בעניין השמירה וההגיינה, אבל ניתן לראות שיש להן הרבה דברים חשובים שאנחנו לומדים מהם, ואלו עניין הריחוק הפיזי, זאת אומרת המינעה ממגע וכל שכן מניעה מחיבוק, והדבר השני הוא שמירת ההגיינה, שכמו שאמרנו למעלה אין מסתכם רק בטיפת ידיים, אלא התנהלות אישית לשימה סביב נושא זה.

חיבוק: יש הרבה סוגים של חיבוקים: יש חיבוק של אנשים שלא נפגשו זמן רב, ויש חיבוק של שלום, יש חיבוק של פיוס, ויש חיבוק של תמיכה. יש חיבוק של אהבה, ויש חיבוק של התרגשות, ואפילו יש חיבוק של סימון וי בצורה מאצ'ואיסטית. אך ישנו חיבוק אחד שרובנו שוכחים, שפורח מזכרוננו ומהרגשתנו. אמנם אנו מזכירים אותו מדי פעם, אך לא מעמיקים בו, לא דורשים אותו לא מעצמנו וגם לא ממנו על מה אני מדבר אתם שואלים? אני מדבר על "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני". פסוק שמתאר את יחס הקב"ה אלינו, כחלק ממערכת יחסים עניפה ומפורטת בשיר השירים. אני שואל את עצמי הרבה- האם אנחנו מנסים להרגיש את החיבוק האלוקי? את העטיפה שלו אותנו? את הפיוס, הנחמה, האהבה והתמיכה, הכל יכול להיות מועבר שם. האם אני מתייחס ברצינות למושג של קשר עם הקב"ה כאב לבנו- כי אם זה כך אז יש מלא חיבוקים בקשר כזה, אבא הרי מרעיף אהבה על בניו, אז אולי פשוט בניו לא שמים לב לחיבוקים שהוא מרעיף עליהם. אני רוצה מעצמי וקורא גם לאנשים נוספים, לנסות להרגיש, לחוות, לדמיין, להשיג, את הדרך בה הקב"ה מרעיף עלינו אהבה ומחבק אותנו. אני לא רוצה להישאר במושגים והכרות של כלל ישראל ודעת אלוקים ועוד שזה דברים חשובים מאוד אמנם, אבל אני רוצה קשר חיי, מלא חיים ושמחה ואותנטיות ביחס לאהבה האלוקית אלינו. אז כששואלים על חיבוק בפעם הבאה - בוא ננסה לזכור גם את החיבוק מהסוג הזה, כי אולי הוא החשוב מכולם.

נקיון כפיים: לרחוץ ידיים עשר פעמיים ביום במים בסבון לפחות זה ההוראה! ידיים עסקניות הן, נוגעות, ממששות, משוטטות, מחפשות, לוחצים אותם, תוקעים כף, מחזיקים איתם המון דברים שונים ומשונים. ידיים- כפיים- אתם אחת דרכי הפגישה שלנו עם המציאות. והנה יום בא וגזרו גזירה נוראה- בכם אסור להשתמש יותר ללא מחשבה!, לא כיפים, לא לחיצת יד, לא להחזיק במשהו- אם אחר החזיק בו לפניך, ואפילו גם לא לנשק מזוזות או ס"ת. יש אנשים שאומרים עליהן שהם בעלי ידיים, והכוונה כמובן הם אנשי עשייה, אנשי כפיים. אז נראלי כולנו וגם אותם אנשים צריכים לשאול את עצמם- מה עשינו עם ידנו שככה נגזר עלינו? ידיים- המגע, המישוש, האחיזה, הכל צריך להיות בכוונה. כוונה? בידיים?? אולי כן, אני חושב שבעקבות המגיפה, אולי נתנה לנו הזדמנות להתבונן יותר בנעשה על ידנו. האם החיבוק, המגע, או אפילו הלחיצת יד והחלפת הכיפים, האם אנחנו עושים אותם מתוך הרגל, או שהלב באמת עושה את הדבר יחד עם הידיים? האם כשאנחנו מחזיקים דברים, אנחנו מעריכים את האיזון והפלא שיש במבנה היד?(כל מי שנשבר לו פעם אצבע או במיוחד אגודל יודע על מה אני מדבר) האם כשאנחנו ממששים או נוגעים במשהו- השכל שלנו עושה זאת ביחד או שזה סתם פעולה אקראית? אולי יש פה קריאה מסוימת לנו להתחבר לגוף באמת, לשים את הלב והשכל ביחד עם מה שאנחנו עושים בפועל, להזיז עוד קצת את הסתמיות במעשים. וההשלכה של נישוק המזוזות, הסידורים וס"ת היא בעיניי מאוד חזקה- האם לאחר המגיפה כל נשיקה תהיה מלאה בכוונה ותשוקה..

